

opusdei.org

Àudio del prelat en el tercer aniversari del seu nomenament

En el tercer aniversari del nomenament de Mons.

Fernando Ocariz com a prelat de l'Opus Dei, oferim l'àudio d'una meditació seva (15 minuts), predicada el 27 d'octubre de 2019, sobre la necessitat de pregar al costat de Jesús.

23/01/2020

Transcripció de l'àudio

Tenim l'Obra a les nostres mans, per a cada dia recórrer aquesta cursa — cursa sense pressa, sense nerviosisme, però cursa— de progrés, d'arribar fins al final de les coses, de les feines, de intentar-ho, encara que moltes vegades no ho assolim, però amb l'afany d'arribar al *cursum consummavi* cada jorn.

I per això cal, sobretot —ho sabem molt bé i mirem de viure així—, l'arma, la gran arma que tenim, que és la pregària. Quantes vegades el nostre Pare [sant Josepmaria] ens ho ha dit així. A una de les campanades de l'any 73, la de juny, ens deia una vegada més: "La pregària: aquesta és la nostra força, no hem tingut mai una altra arma". Quan això ho escrivia el nostre Pare, pràcticament a la fi de la seva vida aquí a la terra —dos anys abans de la marxa al cel—, quan deia que "no hem tingut mai

una altra arma", potser pensava en les grans batalles que va haver de lliurar durant la seva vida, i tenia aquest convenciment que l'arma havia estat la pregària. Per això, per a nosaltres també l'arma és la pregària: "Mai no n'hem tingut una altra", diu el nostre Pare, "i mai no en tindrem d'altra". La pregària.

Avui, a l'evangeli de la missa, llegim: "En aquell temps, a alguns que, tenint-se per justos, se sentien segurs de si mateixos i menyspreaven els altres, Jesús digué aquesta paràbola: 'Dos homes van pujar al temple a pregar. Un era fariseu; l'altre, un publicà —ja coneixem bé la paràbola—. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: Oh Déu! et dono gràcies perquè no sóc com els altres: lladres, injustos, adúlter; ni com aquest publicà. Dejuno dues vegades per setmana i pago el delme de tot el que tinc".

Podria semblar que és una oració vàlida: donar gràcies a Déu, el reconèixer que un no és ni lladre, ni injust ni adúlter; i, a més, dir: "Et dono gràcies precisament per això", reconèixer que dejuna dues vegades per setmana, que paga tot el que deu, etc. "El publicà, en canvi, es va quedar enrere i no gosava ni aixecar els ulls al cel; només es donava cops al pit, tot dient: 'Oh Déu!, tingues pietat d'aquest pecador". -I sabem bé la conclusió el Senyor: "Us dic que aquest va baixar a casa justificat, i aquell no. Perquè tot aquell que s'enalteix serà humiliat, però aquell que s'humilia serà enaltit".

La pregària és la nostra arma i ha de ser una pregària humil. Una pregària humil, precisament perquè necessitem, perquè sentim realment la necessitat de la pregària. Que acudim a la pregària amb l'ànima oberta, necessitada de l'ajuda del Senyor per a tot. Per a tot necessitem

ajuda, per donar valor sobrenatural a totes les nostres obres.

Sí, hem de també donar gràcies a Déu, però donar gràcies a Déu per les coses bones que hi ha en la nostra vida, perquè totes són do seu.

Inseparablement, però hem de demanar-li perdó i hem de demanar-li ajuda. Em ve de seguida a la pensa aquesta oració del beat Àlvar:

"Gràcies, perdó, ajudeu-me més", que realment resumeix l'essència de la nostra pregària. Que és donar-li moltes gràcies al Senyor per tot el moltíssim que ens dóna, molt més d'allò que sabem, del que experimentem. També demanar-li perdó per nosaltres, per totes les coses dolentes que passen al món. I demanar-li ajuda, perquè tenim consciència que necessitem la teva ajuda, Senyor, per a tot. I això no ens entristeix, sinó a l'inrevés, ens dóna seguretat. Perquè no podem ni volem comptar només amb les nostres

forces. Comptem amb la teva força, amb la teva ajuda.

Una pregària que és la nostra arma, la nostra força, perquè no n'hem tingut mai d'altra, ni tindrem d'altra. Vol dir que cal que sigui una cosa molt constant, en la nostra vida i en el nostre dia. En aquest consumir, arribar a la fi de cada dia, ha de ser també una cursa de pregària: omplir el dia de pregària, en la mesura que la nostra debilitat ho permet, però sempre amb el desig. *Oportet semper orare et non deficere* [1]: cal pregar sempre i no defallir.

Estem intentant ser ànimes d'oració, des de fa ja molt de temps. I ens manca tant! De vegades ho experimentem, després de tants anys, d'haver de dir-li al Senyor, com aquell punt de Camí: "Senyor, que no sé fer oració!" I llavors li demanem al Senyor, l'hi diem ara també amb els apòstols: *Domine, doce nos orare!*

¡Ensenya'ns a pregar! [2] Perquè necessitem aprendre més. Hem de créixer més en ser ànimes d'oració. Ensenya'ns tu, Senyor: *Doce nos orare!* Ensenya'ns a pregar.

I la resposta del Senyor que llegim a l'Evangelí que va donar als apòstols, ens la dóna a nosaltres també: "Quan us poseu a pregar, heu de dir «Pare nostre»". És la filiació divina, perquè la pregària és expressió necessària de la filiació divina. No és només una cosa molt bona: és saber-nos filles i fills de Déu en Crist, identificats amb Jesucrist, l'Unigènit de Déu Pare, Ell, que és el Verb etern, és la Paraula eterna: és la seva pregària. Saber-nos fills, ser fills i filles ens porta a aquest —amb paraules i sense paraules— adreçar-nos al Senyor: Pare, *Abba Pater! Abba Pater!* Tantes vegades el nostre Pare va haver d'exclamar, en moments tan difícils, aquest *Abba Pater, Abba, Abba...* Pare, pare, amb confiança filial. I així ha de ser la

nostra pregària, plena de confiança. La confiança de ser filles i fills petits, que tot ho necessitem del nostre Pare Déu.

Una pregària, per tant, confiada, senzilla; també sincera. Sincera per posar-nos davant del Senyor tal com som. Una pregària que tantes vegades —ha de ser i és— petició: perquè ho necessitem. El Senyor vol que li demanem —no perquè necessiti saber les nostres necessitats, les sap millor que nosaltres— sinó perquè això ens fa bé, perquè ens fa obrir l'ànima per estar més disposats a rebre precisament allò que li demanem. "Demaneu i rebreu", demaneu i rebreu.

Hem de tenir també aquesta fe, aquest *cursum cursummavi, fidem servavi*. Que al llarg del jorn puguem dir —també al final—, puguem dir que hem mantingut la fe,

precisament també en això: en què ens hem fiat del Senyor per demanar-li tot, per acudir a Ell. Fins a les coses més petites, demanar la seva ajuda.

Demanar la seva ajuda, també lògicament posant els mitjans. Posant els mitjans del nostre treball, del nostre esforç, posant de la nostra part tot allò que podem per tirar endavant les coses. Encara que demanem — i haguem de demanar ajuda al Senyor—. Perquè a vegades resem demanant les coses al Senyor, però ens manca posar de la nostra part allò que podem.

La primera lectura de la missa d'avui, amb paraules de l'Antic Testament —de Siràcida— ens parla precisament d'això, que el Senyor escolta la nostra pregària. Hem de tenir aquesta fe que el Senyor ens escolta. Diu: "Déu escolta la pregària del qui pateix la injustícia. Ell no

menysprea l'orfe que suplica ni la viuda que es desfoga plorant. La pregària dels humils travessa els núvols"[3]. Tota pregària, sigui de qui sigui. Especialment la pregària de qui més ho necessita. I nosaltres necessitem tant, Senyor, que ens ajudis: necessitem que ens ajudis fins en les coses que més ens sembla que som capaços de fer sols.

Per a tot necessitem la teva ajuda, Senyor, i te la demanem amb aquesta senzillesa que volem tenir, amb aquesta confiança de filles i de fills petits, convençuts que amb tu ho podem tot: *Omnia possum in eo qui me confortat*, tot ho podem amb el Senyor. Per això, hem de tenir també la seguretat de l'impossible, perquè amb Ell ho podrem. Podrem tirar endavant la nostra vida interior, la lluita per la santedat, la tasca apostòlica arreu del món. Estem fent l'Obra arreu del món, perquè és el Senyor qui la fa a través de les

nostres obres i, principalíssimament, mitjançant la nostra pregària.

Una pregària que té tants moments —que són i volem que siguin habituals— de contemplació, de veure el Senyor en tot: al costat nostre, amb nosaltres, en nosaltres. Una pregària que augmentarà també el nostre desig de contemplar el rostre de Crist, aquest *vultum tuum Domine requiram!* que repetia el nostre Pare: "Senyor, que vull veure't! Que vull veure't!". No perquè vulguem ja morir-nos per veure'l —també volem veure'l a la fi de la nostra vida, és clar—, però volem veure't, Senyor, cada dia també: veure't present amb nosaltres, veure't en els altres, veure't en les circumstàncies de la feina, del descans, de la vida en família. Veure't amb nosaltres, i al costat d'això, volem Senyor —com també deia el nostre Pare— "saber-nos contemplats per Tu".

Això és també la contemplació, la vida de pregària: no només veure el Senyor, sinó saber-nos contemplats per Ell. Així ho deia el nostre Pare en una de les seves homilies: "Saber-nos contemplats amorosament per Déu a tothora".

Realment som tan poca cosa, Senyor, que necessitem que siguis Tu que ens facis veure't, i que ens facis veure't així: contemplant-nos Tu a nosaltres, amorosament, contínuament. Així assolirem quelcom tan fantàstic com convertir-ho tot en pregària: la feina, concretament. Deia el nostre Pare en una de les cartes: "Feu el vostre treball sabent que Déu ho contempla". I continua el nostre Pare: "Ha de ser la nostra, per tant, tasca santa i digna d'Ell: no només acabada fins al detall, —aquest *cursum consummavi*, en cada cosa, en cada feina, en cada jornada—, no només acabada fins al detall, sinó duta a terme amb rectitud moral,

amb honestat, amb noblesa, amb lleialtat, amb justícia. Llavors, el treball professional —i tot el nostre treball és professional— no només és recte i sant, sinó que esdevé pregària". [4]

Ajuda'ns Senyor —t'ho demanem per intercessió del nostre Pare, que ens ha donat aquest esperit, aquest coratge— , ajuda'ns a què sigui veritat això: que realitzem la nostra feina sabent que tu, Senyor, ens contemples. Així, la farem amb més alegria, amb més afany, amb més seguretat; també amb més sacrifici quan costa. La contemplació teva de nosaltres, Senyor, és això: contemplació amorosa. Contemplar Jesucrist.

I podem adreçar el nostre pensament, la pregària, ara a la Mare de Déu. Com contemplaria Maria el Senyor! Li demanem ajuda a Ella —sabent-nos febles, però demanant la

seva ajuda precisament— per estimar i fer més en la nostra vida la pregària: l'ésser ànimes d'oració. Per viure en la nostra vida aquesta fidelitat diària, que ens porti a concloure cada jorn havent conclòs la cursa diària, mantenint la fe, mantenint la fidelitat. I, en conseqüència, també mantenint l'alegria. Perquè fidelitat és felicitat; també així ens ho explicava el nostre Pare. I així ho hem vist sempre al nostre Pare: content, precisament per la seva fidelitat al Senyor, per la seva unió amb el Senyor, malgrat de tant patiment que va haver d'afrontar en la seva vida.

Mare nostra, et demanem per acabar la nostra pregària, que ens ajudis en això: a ser més ànimes d'oració, i en acabar cada jorn poder dir aquest *cursum consummavi, fidem servavi*.

(Meditació predicada el 27 d'octubre del 2019)

---

[1] Lluc 18, 1

[2] Lluc 11, 1

[3] Siràcida 35, 15b-17. 20-22a

[4] Sant Josepmaria, Carta 15-X-1948,
n. 26

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/nomenament-
prelat-opus-dei-tercer-aniversari/](https://opusdei.org/ca/article/nomenament-prelat-opus-dei-tercer-aniversari/)
(05/04/2025)